

lone w razie stwierdzenia niemożności poddania się egzaminowi w terminie przepisany. Zezwolenia udziela Minister Sprawiedliwości na wniosek prezesa sądu wojewódzkiego.”

22) w art. 150:

- a) w § 1 po wyrazie „aplikację” dodaje się wyrazy „i zdał egzamin sędziowski”;
- b) w § 2 wyrazy „Prezes sądu wojewódzkiego” zastępuje się wyrazami „Minister Sprawiedliwości” oraz dodaje się zdanie drugie w brzmieniu: „W zakresie orzekania asesor podlega tylko ustawie.”;
- c) skreśla się § 3,

23) w art. 151 po wyrazie „określi” dodaje się wyrazy: „skład komisji egzaminacyjnej dla aplikantów sądowych, sposób powoływania jej członków, wysokość ich wynagrodzenia, postępowanie komisji egzaminacyjnej i zakres egzaminu sędziowskiego”;

24) art. 157 otrzymuje brzmienie:

„Art. 157. § 1. Przy sądach mogą być ustanowieni biegli sądowi i tłumacze przysięgli.

§ 2. Tłumacze przysięgli mogą się łączyć w zespoły.

§ 3. Minister Sprawiedliwości określi w drodze rozporządzenia przepisy o ustanowieniu tłumaczy przysięgłych, pełnieniu przez nich czynności, taryfie wynagrodzeń, odpowiedzialności dyscyplinarnej, trybie postępowania dyscyplinarnego, zwalniania tłumaczy przysięgłych z ich funkcji oraz o organizacji i rejestrowaniu zespołów tłumaczy przysięgłych.”

Art. 2. § 1. W ciągu miesiąca od dnia wejścia w życie ustawy będą utworzone kolegia administracyjne w składzie

przewidzianym w art. 30¹ prawa o ustroju sądów powszechnych, które ustalą podział czynności dla sądów na okres do końca roku 1957.

§ 2. Członkowie sądów dyscyplinarnych ustalą podział czynności tych sądów na okres do końca 1957 roku w terminie przewidzianym w § 1.

Art. 3. § 1. Minister Sprawiedliwości może skrócić aplikację sądową do jednego roku osobom będącym aplikantami sądowymi w dniu wejścia w życie ustawy.

§ 2. Do aplikantów sądowych wymienionych w § 1 stosuje się odpowiednio art. 149 § 2 i 3 prawa o ustroju sądów powszechnych.

Art. 4. Osoba, która przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy została mianowana asesorem sądowym i w tym charakterze pracuje co najmniej od roku, może być powołana na stanowisko sędziego, o ile odpowiada wymaganiom wskazanym w art. 57 pkt a) — d) i h).

Art. 5. Wymogu ukończenia 26 lat życia nie stosuje się do sędziów i ławników powołanych na te stanowiska przed wejściem w życie niniejszej ustawy.

Art. 6. Istniejące w chwili wejścia w życie niniejszej ustawy sądy powiatowe jednoosobowe powinny być dostosowane do wymogów tej ustawy w terminie do dnia 31 grudnia 1957 r.

Art. 7. Ustawa wchodzi w życie po upływie dni 30 od dnia ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki
Sekretarz Rady Państwa: J. Horodecki

134

U S T A W A

z dnia 29 maja 1957 r.

o warunkowym zwolnieniu osób odbywających karę pozbawienia wolności.

Art. 1. § 1. Skazanego na karę pozbawienia wolności można warunkowo zwolnić z odbycia reszty kary, jeżeli jego tryb życia, charakter i warunki osobiste oraz zachowanie się w czasie odbywania kary pozwalają przypuszczać, że po zwolnieniu będzie stosował się do zasad współżycia społecznego, a w szczególności nie popełni nowego przestępstwa.

§ 2. Warunkowe zwolnienie może dotyczyć również skazanego na zastępczą karę pozbawienia wolności.

Art. 2. § 1. Warunkowe zwolnienie może nastąpić po odbyciu przez skazanego co najmniej połowy kary, nie wcześniej jednak niż po sześciu miesiącach.

§ 2. Jeżeli skazanie nastąpiło za przestępstwo popełnione w ciągu 5 lat od odbycia w całości lub przynajmniej w jednej trzeciej kary pozbawienia wolności za przestępstwo z tych samych pobudek lub tego samego rodzaju co poprzednie, warunkowe zwolnienie może nastąpić jedynie w szczególnie uzasadnionych przypadkach po odbyciu przez skazanego co najmniej dwóch trzecich kary, nie wcześniej jednak niż po roku.

§ 3. Przepisy § 1 i 2 stosuje się odpowiednio do sumy dwóch lub więcej nie podlegających łączeniu kar pozbawienia wolności, które skazany ma odbyć kolejno; zastosowanie przepisu § 2 następuje, jeżeli chociażby jedno z przestępstw popełniono w warunkach określonych w tym przepisie.

§ 4. Skazanego można — niezależnie od warunków wymienionych w § 1 — 3 — zwolnić warunkowo po odbyciu 10 lat pozbawienia wolności.

Art. 3. § 1. W razie warunkowego zwolnienia czas pozostały do odbycia kary stanowi okres próby, który jednak nie może być krótszy niż rok ani dłuższy niż 5 lat.

§ 2. W razie warunkowego zwolnienia skazanego, który odbywa karę więzienia dożywotniego, okres próby wynosi 5 lat.

Art. 4. § 1. Warunkowo zwolniony może być na okres próby oddany przez sąd pod nadzór osoby lub instytucji wyznaczonej w tym celu.

§ 2. Sąd może również nałożyć na warunkowo zwolnionego określony obowiązek stosownego postępowania w okresie próby, jeżeli może to zapobiec popełnieniu nowego przestępstwa, w szczególności sąd może nałożyć obowiązek powstrzymywania się od nadużywania alkoholu, od przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, jak również obowiązek wykonywania odpowiedniej pracy zarobkowej.

§ 3. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z właściwymi ministrami określi w drodze rozporządzenia osoby lub instytucje powołane do sprawowania nadzoru nad warunkowo zwolnionymi, tryb ich powoływania, jak również ich uprawnienia i sposób wykonywania nadzoru.

Art. 5. § 1. Sąd odwołuje warunkowe zwolnienie, jeżeli zwolniony popełnił w okresie próby nowe przestępstwo z tych samych pobudek lub tego samego rodzaju, co poprzednie, a wymierzono mu za nie prawomocnie karę co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

§ 2. Sąd może odwołać warunkowe zwolnienie, jeżeli w okresie próby zwolniony narusza zasady współżycia społecznego, w szczególności popełni nowe przestępstwo, choćby inne niż wymienione w § 1, albo jeśli nie wykonuje obowiązku nałożonego na niego w myśl art. 4.

Art. 6. W razie odwołania warunkowego zwolnienia nie zalicza się na poczet odbycia kary okresu spędzonego na wolności.

Art. 7. Karę pozbawienia wolności uważa się za odbytą, jeżeli odwołanie warunkowego zwolnienia nie nastąpiło w ciągu 6 miesięcy po upływie okresu próby.

Art. 8. § 1. O warunkowym zwolnieniu orzeka na posiedzeniu niejawnym sąd wojewódzki, w którego okręgu skazany odbywa karę. Na tym posiedzeniu sąd może wysłuchać skazanego oraz przedstawiciela administracji więzienia.

§ 2. W tym samym trybie sąd może orzec o oddaniu warunkowo zwolnionego pod nadzór oraz o nałożeniu na niego obowiązków przewidzianych w art. 4 bądź w postanowieniu o warunkowym zwolnieniu, bądź w odrębnym postanowieniu wydanym w okresie próby.

§ 3. Sąd orzeka na wniosek skazanego, jego obrońcy, administracji więzienia, prokuratora lub z urzędu.

Art. 9. Wniosek skazanego lub jego obrońcy o warunkowe zwolnienie, złożony przed upływem okresu trzech miesięcy od wydania przez sąd postanowienia o odmowie udzielenia warunkowego zwolnienia, prezes sądu może pozostawić bez biegu aż do upływu tego okresu.

Art. 10. § 1. O odwołaniu warunkowego zwolnienia orzeka na posiedzeniu niejawnym sąd, który udzielił zwolnienia, po wysłuchaniu w miarę możliwości warunkowo zwolnionego; w posiedzeniu niejawnym ma prawo brać udział również obrońca.

§ 2. Sąd orzeka na wniosek osoby lub instytucji wyznaczonej do sprawowania nadzoru nad warunkowo zwolnionym na wniosek prokuratora lub z urzędu.

§ 3. Na postanowienie służy zażalenie prokuratorowi i warunkowo zwolnionemu.

Art. 11. W razie odwołania warunkowego zwolnienia, nie można ponownie warunkowo zwolnić skazanego od odbycia reszty kary pozbawienia wolności, której odwołanie dotyczyło.

Art. 12. W stosunku do osób skazanych przez sądy wojскове właściwym do orzekania jest sąd wojсковый, w którego okręgu skazany odbywa karę.

Art. 13. § 1. Traci moc ustawa z dnia 31 października 1951 r. o warunkowym przedterminowym zwolnieniu osób odbywających karę pozbawienia wolności (Dz. U. Nr 58, poz. 399).

§ 2. Skazany, który do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy wyróżnił się szczególnie sumienną i wydajną pracą, będzie warunkowo zwolniony najpóźniej, gdy pozostanie mu do odbycia część kary równa okresowi, w którym przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy wyróżnił się szczególnie sumienną i wydajną pracą.

Art. 14. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki
Sekretarz Rady Państwa: J. Horodecki

135

U S T A W A

z dnia 29 maja 1957 r.

o zmianie dekretu z dnia 5 sierpnia 1949 r. o państwowym arbitrażu gospodarczym.

Art. 1. W dekreście z dnia 5 sierpnia 1949 r. o państwowym arbitrażu gospodarczym (Dz. U. z 1949 r. Nr 46, poz. 340, z 1951 r. Nr 31, poz. 239, z 1954 r. Nr 25, poz. 93 i z 1956 r. Nr 54, poz. 246) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 20 otrzymuje brzmienie:

„Art. 20. 1. Ogólne wytyczne orzecznictwa arbitrażowego ustala kolegium arbitrażu Głównej Komisji Arbitrażowej na wniosek Ministra Finansów, Prokuratora Generalnego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej lub Prezesa Głównej Komisji Arbitrażowej.

2. Kolegium arbitrażu tworzą: Prezes i wiceprezesi Głównej Komisji Arbitrażowej oraz 12 członków, powołanych przez Ministra Finansów na wniosek Prezesa Głównej Komisji Arbitrażowej spośród osób posiadających praktyczną znajomość orzecznictwa arbitrażowego i potrzeb uspołecznionego obrotu.

3. Kolegium arbitrażu podejmuje uchwały w składzie Prezesa lub wiceprezesa Głównej Komisji Arbitrażowej jako przewodniczącego i co najmniej 6 członków

kolegium. Uchwały zapadają zwykłą większością głosów, a w razie równości głosów decyduje głos przewodniczącego.

4. Kolegium arbitrażu ustala wytyczne po zasięgnięciu opinii zainteresowanych resortów i organizacji gospodarczych.”;

2) art. 31 otrzymuje brzmienie:

„Art. 31. 1. Od orzeczeń Głównej Komisji Arbitrażowej oraz resortowych komisji arbitrażowych może być złożona rewizja nadzwyczajna. Podstawą do rewizji mogą być wyłącznie zarzuty istotnego naruszenia prawa.

2. Do wniesienia nadzwyczajnej rewizji uprawnieni są Generalny Prokurator Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, Prezes Głównej Komisji Arbitrażowej oraz właściwi dla stron ministrowie, a w przypadku, gdy stronami w sporze są spółdzielnie, również zarządy właściwych dla nich naczelnich organizacji spółdzielczych.

3. Rewizję nadzwyczajną składa się do Głównej Komisji Arbitrażowej na piśmie w terminie zawitym trzech miesięcy od dnia doręczenia stronom odpisu orzeczenia.